

ot eldres vel og vel.

FOTO: ANNE JO LEXANDER

Fredagsgjesten

- Navn: Victor Aksdal
- Alder: 77
- Bosted: Ravnanger
- Sivilstatus: Gift, to barn, fem barnebarn

– Med alderen opplever en god del eldre at hørselen svikter. Du er altså ikke blant dem som er redd høreapparat?

– Nei! Jeg visste fra første stund at høreapparat krever en viss tilvenningsperiode, sier Aksdal, som selv er blitt høreapparatbruker.

– Du ser det på eldre som ikke får med seg samtaler. De blir helt passive med en gang, du kan se det på kroppsspråket. Mister du hørselen som eldre, blir du sosialt utenfor, og mister den biten av livet. Det kan gå fint i samtaler én mot én, men er verre i sosiale forsamlinger.

Han er opptatt av eldres vel og ve. Fanesakene som opptar ham er mange, og han kan snakke lenge og godt om hver og en. En av tingene han brenner for, er at eldre skal kunne ha en naturlig sosial arena. Et sted der terskelen for å komme ikke er høy.

– Det er behov for et åpent eldresenter i kommunen. Du må knytte det til et sted der eldre naturlig ferdes, for eksempel på kjøpesentrene. Det må være et sted der du tilfeldig kan se; Å ja, der sitter det noen jeg kjenner, og kan gå bort til.

Han mener å se at det er et problem at forsamlinger og arrangementer ikke finner sted der eldre vanligvis ferdes. Det er til hinder for den delen av eldre som kanskje virkelig trenger den sosiale biten.

– Det blir for lett å tenke; Å nei, det er nok ikke noe for meg, dessuten kjenner jeg jo ingen der – og så la være å gå. Se for eksempel på denne forsamlingen, sier han, og peker rundt seg der vi nå sitter inne i katamaranen på båttur langs askøykysten.

– Her er mange gjengangere, eldre som treffer hverandre også i andre sosiale forsamlinger. Mange her har bakgrunn fra øyasang- og musikkkliv.

Det er de samme ansiktene som møter opp til foredrag på senioruniversitetet, og andre tilstelninger. Det er viktig å nå også dem som ikke går på slike arrangementer. Her må kommunen inn på banen, og inngå samarbeid med privat næringsliv, sier han med glød i stemmen.

Det kan trygt sies at kjuagutten fra Sandviken har gjort askøyværing av seg. Men at dét skulle skje, var ikke i Aksdals vildeste fantasi da han var ung.

– Det var helt utelukket at «her kunne

man bo», humrer han.

– Askøy ble jo sett på som strileland. Det var den øya vi tok fergen Dyrteigen til, fra Bryggen. Vi gikk i land i Skogvik for å gå på teltturer i helgene da jeg var ung.

Han smiler.

Egentlig var han og kona på vei til Gjøvik. Der stod jobb og hus klart og ventet på paret. Kona fikk kalde føtter. En onkel anbefalte Askøy varmt. Det var i 1966.

– Onkel var kommunepolitiker i Bergen, og mente at Askøy var fremtidens byggeland. Han var fremsynt der, men tok feil på én ting: Han hadde en voldsom tro på at broen skulle komme «snart».

Han ler ved onkels optimisme angående Askøybrua, som kom på plass i 1992.

Snart skaffet paret seg tomt og gikk i gang med å bygge hus i Kverndalen på Kleppe. De har ikke angret på valget.

– I dag har vi to barn og fem barnebarn, alle bosatt her på Askøy. Det er vi utrolig glad for. Vi har en fantastisk øy med så mye positivt for seg. Vi har all grunn til å være takknemlige for å bo her.

■ Alle som har gått i speideren, husker nok fenomenet natursti (fenomenet er vel ikke helt ukjent for folk som aldri har speidet – iallefall ikke speidet med skjerf rundt halsen). Jeg er en erfaren naturstijenger. Det er dog på sin plass å legge til følgende: Erfaren trenger ikke å bety det samme som suksessrik.

■ Er du en av dem som ikke vet hva natursti er, så handler det om å gå seg vill i skogen mens du svarer på spørsmål. Eller: Egentlig skal du selvsagt ikke gå deg vill. Du skal følge en bestemt rute, finne poster på ruten og notere ned svar på spørsmål som arrangøren av naturstien har hengt opp langs ruten.

■ Spørsmålene er gjerne av litt allmennyttig og oppbyggelig karakter. For eksempel: Det kan handle om å kjenne igjen blomster, fugler, knuter og lignende ting som det kan være greit å ha kontrollen på (iallefall om

Erfaren trenger ikke å bety det samme som suksessrik.

man er speider). I speideren husker jeg også at vi hadde naturstier med menneskelige poster. Det er ikke så tvilsomt som det kan høres ut. På hver post stod det en person som ba oss utføre praktiske oppgaver. Vi skulle kanskje legge hverandre i stabilt sideleie, legge på bandasje med press og lignende (stabilt sideleie hadde vi allerede øvd på, i og med at vi hadde hatt oss en liten lur i lyngen underveis).

■ På den speiderturen der vi unnet oss en lur i lyngen, gikk det litt galt – for å si det forsiktig. Pausen varte litt lengre enn ønskelig. Det skyldtes det enkle faktum at vi faktisk sovnet. Da vi våknet, hadde de menneskelige postene forlenget returnert til leiren. De gadd ikke vente lengre. Og, når alt kommer til alt: Dette var ikke så vanskelig å forstå. Det regnet trollkjerringer, som det alltid gjør på speiderleir. Vi hadde funnet oss en liten hule å hvile i – tørr for anledningen.

■ Litt søvntunge og uten å vite at postene hadde trukket seg tilbake, fortsatte min patrulje trofast turen i skog og mark. Problemet var, selvsagt, at vi ikke klarte å finne en eneste post. Vi trodde at vi var dårlige speidere (hvilket vi også var, jamfør luren i lyngen), og fortsatte å lete etter poster som best vi kunne.

■ I leiren begynte både de menneskelige postene og speiderlederne å bekymre seg for Bevertropp 1, som var vårt navn. Det ble sendt ut letepatruljer. Vi fant letepatruljen samtidig som den fant oss. Vi trodde at vi endelig hadde funnet en post. Det vi hadde funnet, var veien til en skikkelig speiderskyllebøtte...

Sånn er det med den saken

Tekst: Stig Erik Elliott
stig@av-avis.no